

Discurs de Tony Blair, Primer Ministre i líder del Partit Laborista

Dimarts, 26 de setembre de 2006

M'agradaria començar dient una cosa molt simple.

Gràcies.

Gràcies a vosaltres, el nostre Partit, els nostres membres, els nostres simpatitzants, la gent que setmana sí setmana també fan la feina, s'emporten les critiques però sovint no els mèrits. Gràcies, Partit Laborista, per donar-me l'extraordinari privilegi de liderar-vos aquests últims 12 anys.

Sé que semblo molt més vell. Això és el que passa quan ets el cap del Partit Laborista.

En realitat, mirant al meu voltant alguns de vosaltres semblen molt més vells.

Això és el que passa per tenir-me com a líder del Partit Laborista.

Ningú sap això millor que John Prescott, diputat meu aquests últims 10 anys, autor de "Valors tradicionals en un escenari modern".

Jo podria haver portat el Nou Laborisme al país però heu estat vosaltres qui m'heu ajudat a dur-lo al Partit, per tant gràcies.

Una cosa que no dic prou sovint- gràcies a la meva família.

És habitual que després que donis les gràcies a la família, les donis al teu agent i sí, vull donar-li les gràcies a ell i a través d'ell a la meravellosa gent de Sedgefield.

Quan vaig anar a Sedgefield a sol·licitar la candidatura, just abans de les eleccions de 1983, era un refugiat de la política londinenca d'aquell temps.

Vaig trucar a la porta de John Burton. Va dir: "Entra; però calla durant mitja hora, estem veient la final de la Supercopa".

Vaig seure amb la companyia de la gent més normal que havia conegut al Partit Laborista.

Em van parlar de què la major part de la política no tracta de política, en el sentit de reunions, acords, discursos o fins i tot Partits. Comença amb la gent.

Tracta de l'amistat, de l'art, la cultura, l'esport. Tracta de ser un membre de la raça humana amb totes les quotes pagades abans de ser un membre del Partit laborista amb totes les quotes al dia.

Però per sobre de tota la resta, vull donar les gràcies als britànics.

No sols per l'honor de ser Primer ministre sinó pel viatge cap al progrés que hem fet junts. Els líders manen però al final és la gent qui es pronuncia.

Durant els últims mesos he vist hospitals nous com l'University College de Londres, el nou Hospital Queen Elizabeth planejat a Birmingham o l'Hospital Whiston a Knowsley, on he posat la primera pedra.

Però sense el talent i la dedicació del personal de la NHS (National Health Service), serien només cartutxos buits.

Són els seus esforços els que han retallat les llistes d'espera, millorat l'assistència, canviat i salvat desenes de milers de vides cada dia. Gràcies.

I nosaltres en el Govern podem ajudar a emplaçar la Nova Acadèmia a Liverpool o la revolucionària Ciutat Educativa de Darlington, que recentment he visitat.

Però és el compromís i l'amor per l'aprenentatge dels seus professors i alumnes, i el suport dels pares, els que han donat al nostre país els nens millor educats de la nostra història. Gràcies.

I Manchester?

Una ciutat transformada. Una ciutat que mostra el què gent segura de sí mateixa, oberta i orgullosa pot fer amb un excel.lent ajuntament Laborista.

Així que gràcies...

Al 1994, vaig ser candidat per primer cop i vaig compartir l'enuig del país sobre edificis escolars que s'ensorraven, pacients que queien en l'oblit, a vegades morint amb dolor, esperant operacions, sobre l'increment dels crims, de cases recuperades perquè no es podien pagar, sobre pensionistes vivint en la pobresa; i us vaig parlar de la nostra consternació per les derrotes en quatre eleccions i com no érem nosaltres els qui havíem de sentir-nos traïts sinó el poble britànic.

Un discurs com aquell sembla tan antiquat avui no a causa del pas del temps sinó del progrés.

Al 1997, vam enfrontar-nos a reptes gegantins.

Booms i fallides econòmiques.

Infrainversió crònica als nostres serveis públics.

Divisió social, amb milions de persones vivint en la pobresa, incloent més de 3 milions de nens.

I més que tot això, un país endarrerit culturalment i social. Cap ministre negre i mai cap ministre negre al Consell.

El Parlament, suposadament el forum del poble, on només un de cada deu diputats era dona.

Homosexuals sense igualtat de drets.

Sindicalistes podent ser acomiadats per afiliar-se a un sindicat.

Treballadors a 1.20 Lliures l'hora, legalment. Londres, la única gran capital del món sense un Govern local.

Escòcia, Gal.les i Irlanda del Nord, totes funcionant des de Whitehall (referint-se al carrer on hi ha la majoria de ministeris).

Aquest era un país sospirant pel canvi.

Ara, per tot el què queda per fer, hem d'insistir un moment en el què s'ha aconseguit.

Hem tingut el període més llarg de creixement econòmic sostingut en la història britànica.

Les hipoteques impagades, així com l'atur massiu, són termes que hem de recordar.

L'última crisi durant l'hivern de la NHS (Servei de Salut) va ser fa 6 anys.

Els pacients malalts de cor esperen una mitjana de menys de tres mesos. Les morts per càncer han disminuït en 43.000.

És més probable veure un nou edifici escolar que un que s'ensorri.

Virtualment no hi ha atur de llarg termini o crònic entre els joves.

Avui preguntem:

Podem complir els nostres ambiciosos objectius sobre pobresa infantil quan, abans de 1997, la sola idea d'un objectiu de pobresa infantil ens hauria fet riure?

Tenim ministres negres i la primera dona i després la primera dona negra com a President de la Càmera dels Lords. No prou dones al Parlament, però el doble del què hi havia.

Un Alcalde de Londres, afortunadament Laborista també. Autonomia per a Escòcia i Gal.les. Però no només això.

Entrada lliure als museus que han vist un 50% d'increment en visitants.

Prohibint coses que mai haurien d'haver estat permeses: pistoles, proves de cosmètics amb animals, cria d'animals per aprofitar la pell, llistes negres de sindicalistes i des de l'estiu de l'any que vé, fumar en espais públics.

Permetent coses que mai haurien d'haver estat prohibides: el dret a vagabundejar; el dret a sol.licitar flexibilitat laboral; associació civil pels homosexuals.

I al 2012 és Londres qui albergarà els Jocs Olímpics.

Per suposat, la cobertura diària de la política es centra en allò negatiu.

Però fem un pas enrera i siguem orgullosos: aquest és un país canviat.

Per sobre de tot, són les idees progressistes les que han definit la seva política. Aquest és el resultat real d'una victòria per al tercer mandat.

I els Conservadors han de fingir que els hi agrada.

La independència del Banc d'Anglaterra, ells (els conservadors) mai ho van fer en 18 anys, els salaris més baixos, ens van dir que costarien un milió de llocs de treball. L'ajuda per als pobres del món, ells ho van tallar. Ells es desvivien dient que estaven molt d'acord amb nosaltres.

No us descoratgeu per allò; animeu-vos per això.

Hem canviat els termes del debat polític.

Aquest Govern Laborista ha estat únic.

Per primera vegada dos mandats sencers; ara tres. Perquè? Com?

Vam afrontar això per la gent, no per nosaltres mateixos. Vam posar el Partit al servei del país.

La seva realitat va esdevenir la nostra realitat. Les seves preocupacions, les nostres preocupacions.

Vam abandonar el ridícul, autoimposat dilema entre principis i poder.

Vàrem tornar als principis fonamentals, als nostres, els valors reals, aquells que són atemporals, i els separàrem de la doctrina i els dogmes que el temps havia fet estralls.

Fent això, vam alliberar el Regne Unit per fi de l'opció reaccionària que havia dominat la política britànica durant molt de temps: entre la prosperitat individual i la societat humanitària.

Vam demostrar que l'eficiència econòmica i la justícia social no són contraries sinó còmplices en el progrés.

Vam desafiar la saviesa política més convencional i la vam canviar.

Al voltant d'això construïrem una nova coalició política.

La *unique selling proposition* (el leit motiv) del Nou Laborisme és la reconciliació entre les aspiracions i la compassió.

Hem arribat no sols a aquells que són pobres o tenen necessitats sinó a aquells que ho estan fent bé però volen fer-ho millor; a aquells que estan fent el camí de pujada, ambiciosos per ells mateixos i les seves famílies. Aquests són també la nostra gent.

La seva situació és intolerable per motius electorals.

Però ens hi adherim amb convicció política.

El nucli de vot d'aquest partit avui no són els nostres feus tradicionals, els barris pobres del centre de les ciutats, cap interès particular ni lobby.

El nostre nucli de vot és tot el país.

Va ser el país qui ens va fer canviar.

Les creences del Partit Laborista de 2006 haurien de ser identificables pels membres de 1906. Plena ocupació ;serveis públics forts; la pobresa, abordada; solidaritat internacional.

Les polítiques no.

El problema durant molt temps fou que les polítiques ho eren (d'identificables amb les de 1906).

Als seixanta, rellegint els debats del consell de Ministres de *Place of Strife*, tothom li deia a Harold Wilson que no s'esforcés. Van dir que produïa divisions, era innecessari, feia perdre el suport dels nostres votants. Finalment ell va abandonar, però també ho van fer el públic amb nosaltres.

Inclús als vuitanta, la venda de cases de protecció oficial havia estat proposada primer pels Laboristes. Es va posposar. Massa difícil. Causava massa divisions. Vam perdre una generació de gent ambiciosa de classe treballadora a conseqüència d'això.

Als vuitanta hauríem d'haver estat el Partit que transformés Gran Bretanya.

No ho vam ser.

La lliçó és sempre la mateixa.

Els valors que no estan lligats a la realitat moderna no són sols electoralment en và, els valors en sí mateixos es devaluen. No tenen on aferrar-se en el món real.

Nosaltres vam guanyar no perquè ens rendíssim i traíssim els nostres valors, sinó perquè per fi vam ser valents per ser fidels a ells.

El nostre coratge per canviar va donar al poble de Gran Bretanya el coratge per canviar.

Així és com vam guanyar.

10 anys després, el Govern ha pagat el seu peatge. Ho ha fet. Està a la naturalesa de la bèstia.

Enmig del clima dur dels mitjans al 24/7 (atemptats terroristes), en què el xafardeig i la controvèrsia eren més notícia que les notícies reals, la gent oblida.

L'altre dia vaig parlar amb una dona, treballadora a temps parcial, que es queixava sobre la quantitat d'impostos que havia de pagar.

Li vaig dir: Espera un segon: abans de 1997, no hi havia impostos ni per famílies treballadores ni per cap família; les ajudes a la infància estaven congelades: per la maternitat es pagava la meitat; el permís de maternitat igualment i el de paternitat ni tant sols existia. I no hi havia salari mínim, ni drets iguals pels treballadors de jornada completa i els de mitja jornada; de fet, res.

"I què?", em va dir "per això et vam votar a tu. Ara ves i soluciona el tema dels meus impostos." I, per suposat, té raó.

Al Govern tu carregues amb cada esperança; cada desil·lusió. I en política tot gira entorn el proper repte.

La veritat és que res no pot durar per sempre.

I Perquè això és veritat, és cert que aquesta és la meva última Conferència com a líder.

Per descomptat que és difícil deixar aquest lloc però és bo i correcte pel país i per vosaltres, el partit.

Durant els propers mesos, seguiré amb els canvis pels què he treballat tan dur aquests últims anys.

I Ajudaré a construir un partit unificat amb una base sòlida per l'únic llegat que sempre m'ha importat- una victòria per un quart mandat que ens permeti seguir canviant Gran Bretanya a millor.

I em vull reconciliar. S'ha parlat molt sobre veritats i mentides durant aquestes últimes setmanes.

No hi ha relació en el punt més àlgid del camí de la vida que sigui sempre fàcil, i menys en polítiques que importen molt i que es dirigeixen des d'un penetrant centre d'atenció.

Però sé que el Nou Laborisme mai hagués sigut una realitat i tres victòries consecutives no s'haguéssin aconseguit sense Gordon Brown.

És un gran home i una persona que ha servit aquest país. I aquesta és la veritat.

Així ara, 10 anys després, aquest partit encara un vertader prova de lideratge: no sobre què hem aconseguit en el passat; sinó què podem aconseguir pel futur del Regne Unit.

No només com guanyarem altra vegada; sinó com continuarem guanyant el Regne Unit.

Jo no us lideraré en les properes eleccions.

Però he estat al capdavant, exposat a tothom durant 10 anys.

Aquest és el meu consell.

L'escala de reptes empetteixen ara els que vam afrontar el 1997. Són diferents, més profunds, més grans, de naturalesa global, desbaratant el món.

Al 1997 els reptes eren essencialment britànics, però avui són essencialment globals.

El món actual és potencialment una gran reserva d'oportunitats.. Nous llocs de treball en tecnologia mediambiental, les indústries creatives, serveis financers. Productes i viatges barats. Internet. Avanços en ciència i tecnologia.

En 10 anys no haurem de pensar gaire en els estudiants que deixen l'escola i accedeixen a la universitat en qualsevol lloc del món.

Però amb aquestes oportunitats vé també gran inseguretats.

Al 1997 amb prou feines mencionàvem la China.. Mai més. L'any passat la China i la Índia van produir més llicenciats que tots els d'Europa junts.

Fa 10 anys, l'energia no estava a l'agenda. El medi ambient, una nul.litat.

Fa 10 anys, quan parlàvem de pensions ho féiem de pensionistes.

La immigració amb prou feines creixia.

Terrorisme significava IRA.

Mai més.

Teníem la sensació que podíem tancar la porta als morros dels problemes i conflictes del vast món. Mai més.

No parlavem de globalització. Ni de canvi climàtic. Ni de crim organitzat. Ni quan terroristes suïcides nascuts i criats a Gran Bretanya van perpetrar una matança als carrers de Londres. En nom de la religió.

Un discurs del Papa a un seminari acadèmic a Baviera duu a les protestes al país.

Avui l'assumpte és diferent a la que ens vam afrontar el 1997.

Així és com conciliem amb franquesa les grans possibilitats de la globalització, amb seguretat al capdavant de les amenaces.

Com ser obert i segur.

I altre vegada, hi ha una tercera via. Alguns volen un Regne Unit - fortalesa: protecció laboral, aixecar el pont llevadís, abandonar el compromís internacional.

Altres no veuen altre opció que rendir-se a les forces globals i deixar que els més forts sobrevisquin.

La nostra resposta és molt clara.. És, altra vegada, ajudar ala gent en un món canviant fent servir el poder col.lectiu per augmentar les oportunitats i proporcionar seguretat per a tothom.

Conciliar franquesa i seguretat de la mateixa manera que vam reconciliar les aspiracions i la compassió, no com a enemics sinó com a companys en el progrés.

Els britànics avui dia són reacis ciutadans globals.

Hem de fer d'ells ciutadans segurs de sí mateixos.

El perill en tot això, per nosaltres, és no obrir-los al Nou Laborisme. El perill és no arribar a entendre que el Nou Laborisme al 2007 no serà el Nou Laborisme de 1997.

Fa 10 anys, jo hauria descrit la reconducció del BSP amb beneficis com a "Vell Laborisme". El nostre propòsit és el 2012, però cap al final del proper mandat parlamentari com a més tard- ho farem. Rodney Bickerstaffe s'ha convertit al Nou Laborisme. O he de convertir-me jo al Vell Laborisme?

Fa 10 anys, si m'haguéssiu demanat de posar obligacions mediambientals al món dels negocis, m'hauria horroritzat. Ara en sóc un ferm defensor.

M'hauria mostrat reaci a limitar la publicitat del menjar escombraries per als nens. Avui dic que a no ser que funcioni un codi voluntari, ho legislarem.

Fa 10 anys, vaig aparcar el tema de l'energia nuclear. Avui, tinc la creença que sense ella ens enfrontarem a una crisi energètica que no podem permetre que passi.

Durant el proper any revisarem cada un dels aspectes de la nostra política econòmica, no perquè fos equivocada en el passat, sinó perquè en temes com els impostos i la despesa, les normes, la planificació, l'empresa, la qüestió no és la nostra competitivitat durant els últims 10 anys, sinó durant els 10 propers.

Desenvolupar serveis financers i la City de Londres: la indústria creativa i la indústria moderna. Com ser la primera opció del món en establiments de bio-ciència.- Si Amèrica no vol fer recerca de cèl.lules mare, nosaltres ho farem.

Com finançar el transport a través de peatges.

Tècnica. Dic a l'empresa: teniu la responsabilitat de formar, capacitar la vostra força de treball. Als sindicats: aquí teniu l'oportunitat de ser els companys d'aprenentatge per la força de treball de la següent generació. Aproveu-la.

El calentament global de la terra és el major repte a llarg termini que té el medi ambient del nostre planeta. L'escassetat de recursos energètics implica pujada de preus i amenaçarà l'economia del nostre país.

En 15 anys passarem de ser autosuficients en un 80% de gas i petroli a importar-ne el 80%.

Necessitem fer per tant la revisió de la política energètica més radical que s'ha fet des de la Guerra. Incrementarem la quantitat d'energia que prové de fonts renovables per cinc; ens assegurarem que cada gran empresa del país tingui responsabilitat en la reducció de benzina; triplicarem la inversió en tecnologia neta, incloent carbó net, i assegurar-nos que cada casa nova és com a mínim un 40% més eficient energèticament.

Revisarem els objectius de Tokyo doblant la quantitat destinada; i prendrem les mesures necessàries, pas a pas a pas, per assolir un dels objectius més ambiciosos en el mediambient que s'han marcat mai al món: una reducció del 60% de les emissions per a l'any 2050.

En un futur, com que la gent viurà més anys, no ens podem permetre bones pensions i ajudes per la gent discapacitada que no pot treballar, amb 4 milions de persones amb ajudes, sense treballar. Gairebé un milió menys dels que eren. Però masses, encara.

Per això necessitem una reforma de l'assistència social més radical, aconseguint que més gent discapacitada, més pares i mares solters, més beneficiaris de la prestació d'atur ,treballin, no destrueixin l'estat del Benestar. Sinó que el mantinguin.

I perquè és tan important reformar els serveis públics?

Durant els passats 10 anys el Regne Unit ha invertit més en els nostres serveis públics que cap altre nació comparable al món. Des de gairebé la cua d'Europa fins a la mitjana en una dècada.

300.000 treballadors més, el triple de diners, 25% més pagat en terminis reals i el programa hospitalari més gran fet mai: això és un servei de salut (NHS) reconstruït i no privatitzat.

Restaurant o reconstruint cada una de les escoles d'educació secundària estatals del país. 92.000 professors agregats més; 36.000 professors més, pagant-los-hi un 17% més en termes reals. Això no és privatitzar el sistema educatiu estatal; és produir els millors resultats escolars de la història.

Però què succeeix?

Les expectatives creixen. La gent vol el poder a les seves pròpies mans. Dos terços del país té accés a internet. Milions de persones estan comprant vols o llibres o altres productes on-line, parlen amb els seus amics on-line, es descarreguen música, tot això en el moment que ells volen, no quan la botiga o la oficina és oberta.

La generació Google ha canviat la idea sobre el de 9 a 5, tancat els caps de setmana i festes locals. La tecnologia actual és profundament poderosa.

Per suposat els serveis públics són diferents. Els seus valors són diferents. Però la gent d'avui en dia no acceptarà un servei de pitjor qualitat. Voldran amotllar-lo a les seves necessitats, i a la realitat de les seves vides.

La mateixa força global que està canviant els negocis està treballant també en els serveis públics. Noves maneres de fer tractes. Noves maneres d'ensenyar. Noves tecnologies.

No hi haurà Escoles fiduciàries o acadèmies, però si funcionen bé i i doblen els resultats, com la que vaig visitar a Lewisham, perquè neguem el valor dels serveis públics? Segur que és la major asseveració d'això.

I si un pensionista de la 3a edat que acostumava a esperar 2 anys per la seva operació de cataractes ara l'aconsegueix a la NHS (Servei Nacional de Salut) amb un tractament en un centre independent, en 3 mesos, usant-lo gratuïtament, això no és danyar la NHS; és complir el seu propòsit.

Un consell: a les properes eleccions, el tema no serà només amb qui confiareu perquè inverteixi en els nostres serveis públics, tot i que sigui vital.

La qüestió serà qui arriba primer.

I la nostra resposta ha de ser:

El pacient; el pare/la mare.

Assolint el màxim de 18 setmanes d'espera al Servei Nacional de Salut amb una mitjana de 9 setmanes des de l'entrada al centre i la operació. Estadades reservades. La fi de les esperes als hospitals. Històric.

Transformar les escoles de secundària de la mateixa manera que hem fet amb les de primària. Escoles amb tres quartes parts d'alumnes aconseguint bons resultats és la norma. Històric.

Ambdues coses es poden assolir.

Fent això ja ens haurem guanyat el dret de custodiar els nostres serveis públics per la propera generació.

Si no ho aconseguim, si i sense canvis no ho aconseguirem, llavors creieu-me: el canvi encara estarà per fer; però d'una manera involutiva pel partit Conservador.

Jo vull el canvi real cap a valors progressistes, fet per un quart mandat del Govern laborista.

Sempre he dit que la del Departament d'Interior era la feina més dura del Govern. No s'ha tornat més fàcil.

Hauríem de tenir en compte uns quants factors. La criminalitat ha decrescut, no augmentat. Som l'únic Govern des de la Guerra que ha aconseguit això. Les sol.licituds d'asil s'han repartit més ràpid, els abandons majors, el sistema infinitament millor que el caos que vam heretar al 1997.

Però el fet és que el món està canviant tan ràpid que la realitat a què ens enfrontem- migracions massives, crim organitzat, ASB- ha engolit els sistemes dissenyats per a temps que han passat.

30 milions de persones vénen ara al Regne Unit cada any. Visitants, turistes, treballadors, estudiants. La nostra economia els necessita. 227 milions passen pels nostres aeroports.

Ja no tenim manera de comprovar qui està aquí legalment.

El dilema fonamental: com conciliem llibertat amb seguretat en aquest món nou?

No vull viure en un estat policial, o una societat de Gran Germà, o posar qualsevol de les nostres llibertats essencials en perill. Però pel fet que la nostra idea de llibertat no s'adequa amb els canvis de la realitat, aquestes llibertats estan en perill.

Quan els crims no són castigats, això és una violació de la llibertat de les víctimes i dels drets humans.

Quan les bandes del crim organitzat són lliures per practicar les seves maldats, moltíssima gent jove veu danyada la seva llibertat i sovint les seves vides.

Quan ASB funciona sense control, tots i cada un dels membres de la comunitat en què passa, té els seus drets humans violats.

Quan no podem deportar nacionals estrangers fins i tot quan inciten a la violència, el país està en perill.

La immigració ha beneficiat el regne unit.

Però sé que si no tinguéssim normes que ens permetessin algun tipus de control sobre qui entra, qui marxa, qui té el dret a quedar-se i qui no, llavors en comptes d'una benvinguda, els immigrants trobaran por.

Només podem protegir la llibertat fent-la evident al món.

És per això que el carnet d'identitat, que usa tecnologia biomètrica, no és una violació dels nostres drets bàsics, sinó una part essencial de la resposta a la realitat de les migracions modernes i que ens protegeix contra el frau d'identitat.

Recordo quan vaig presentar la base de dades de l'ADN. A ella hi van aquells que són aarrestats. Ens van dir que era una monstruosa violació de la llibertat. Però ara funciona, es controlen 3000 delictes al mes inclosos varis centenars d'assassinats l'any passat., i milers de segrestos i altres delictes violents.

Les difícils reformes lideren el progrés real en la lluita contra el crim.

En la propera sessió parlamentària, la peça central seran les reformes de la llei i reglaments sobre immigració de John Reid.

He preguntat a la gent de tots els partits que em recolzin.

Deixem que la llibertat prevalgui per sobre de les lleis permanents.

I per descomptat, la nova preocupació és la lluita global contra el terrorisme sense compassió o límits.

Aquesta és una lluita que crec que durarà més d'una generació. Però jo hi crec apassionadament. No guanyarem fins que no ens deslliurem de la propaganda de l'enemic, que d'alguna manera en som responsables.

Aquest terrorisme no és culpa nostra. No l'hem causat.

No és una conseqüència de la política exterior.

És un atac a la nostra forma de vida.

És global.

Té una ideologia.

Va matar a quasi 3000 persones a Nova York, incloent més de 60 britànics, abans de la guerra a Afganistan o Iraq.

Ha estat creixent durant dècades.

Les seves víctimes estan a Egipte, Algèria, Indonèsia, Índia, Pakistan, Turquia.

Més de 30 nacions del món.

Fa víctimes en cada conflicte.

Explota cada reivindicació.

I les seves víctimes són majoritàriament musulmanes.

Aquesta no és una guerra contra l'Islam.

És una guerra contra extremistes que perverteixen la fe del veritable Islam. I tots nosaltres, occidentals i àrabs, cristians i musulmans, hem de posar sobre la taula els valors de la tolerància, el respecte i la coexistència pacífica per sobre de l'odi sectari, i hauríem d'unir-nos per derrotar-lo.

No són els soldats britànics el que estan enviant cotxes bomba a Bagdad o Kabul per fer una matança d'innocents.

Estan allà junt amb les tropes d'altres 30 nacions, per mandat de les Nacions Unides a petició específicament realitzada pels governs democràticament escollits per tal de protegir-los contra la ideologia que busca la mort del poble britànic en avions que travessen l'atlàntic.

Si ens retirem ara, deixant l'Iraq a mans dels esquadrans d'Al Qaida, ; i Afganistan també amb Al Qaida i els Talibans, no estariem més segurs. Seria un acte de rendició que ens posaria en una situació més perillosa.

Sé que és dur.

No passa una hora al dia que no m'enmiralli en les nostres tropes amb admiració i gratitud, que és el més bo, el millor, el més valent que una nació pot esperar dels seus.

No estan lluitant en va. Sinó pel nostre futur.

Però aquesta no és una guerra convencional. No pot ser guanyada per una sola força.

No és un xoc de civilitzacions.

Té a veure amb la civilització, sobre les idees que la determinen.

Des de l'11-S fins ara ho hem dit una i altre vegada. Si volem que els nostres valors siguin els que canviïn el govern global, hem d'ensenyar que són justos, un alliberament.

Des d'ara i fins que abandoni el Govern em dedicaré, amb la mateixa dedicació que he tingut cap a Irlanda del Nord, a avançar en la pau entre Israel i Palestina. Pot ser que no ho aconsegueixi. Però ho intentaré perquè la pau a l'Orient Mitjà seria una desfeta pel terrorisme.

No hauríem d'haver deixat mai que el Líban es convertís en un camp de batalla en un conflicte que ni el poble libanès ni l'israelià volien, ja que han sigut ells es qui han pagat el preu més alt.

La pau al Líban és una derrota del terrorisme.

La intervenció a l'Àfrica és una derrota del terrorisme.

El que està passant al Sudan no es pot permetre. Si estés passant al continent europeu actuaríem.

Demostrant que una vida a l'Àfrica val el mateix que una a Occident, això també ajudaria a derrotar el terrorisme.

Sí, a vegades és dur ser el més gran aliat d'Amèrica.

Sí, Europa pot ser un mal de cap polític per a una nació sobirana i orgullosa com el Regne Unit.

Però creieu-me, no hi ha aliats tebis d'Amèrica avui, i no hi ha socis distanciat a Europa.

I la veritat és que res del què nosaltres ens estem esforçant per assolir, des de les converses sobre el comerç mundial i el calentament global de la terra, al terrorisme in Palestina, res pot ser resolt sense Amèrica, o sense Europa.

En aquests moments CONEC agent que sols veu el cost d'aquestes aliances.

Deixem-los de banda i el cost en termes de poder, pes i influencia per a Gran Bretanya serà infinitament més gran.

Mireu quan aquest país i vosaltres heu estat distanciat podreu comprovar que fa molt temps d'això.

Així que tots aquests grans canvis amb els que mai vam somniar, que assolien el món, demanen respostes d'igual magnitud i visió.

Tot requereix lideratge. I aquí hi ha una altra cosa que he après. El perill per nosaltres avui no és la tornada a la política dels vuitanta, és deixar-los en la marginalitat.

Per una situació còmode, no podem perdre inconscientment la psicologia d'un partit de Govern.

Com vaig dir al 1994, el coratge és el nostre amic. La cautela, el nostre enemic.

Un partit de govern té confiança, creu en ell mateix. Pren les decisions més difícils i pensa que haviem de ser preses.

Primer aconseguim responsabilitat.

Servim a través del líder.

La frase que més em diuen – i no en grans meetings o esdeveniments públics, sinó en trobades casuals, tranquil·les, no és “t’odio” o “m’agrada” sinó “no tindria la teva feina ni per tot l’or del món”

Els britànics perdonaran a vegades una decisió equivocada.

Però no perdonaran que no es decideixi.

Saben que les opcions són difícils.

Saben que no existeix un Govern de fantasia on mai hi ha dificultats. Tenen els Liberals per això.

Governar no té a veure amb les protestes o les pancartes, les consignes o la recerca del protagonisme. Té a veure amb el nivell d’èxits aconseguit.

Els Governos de tercer mandat no són populars. No ignorem les enquestes però tampoc ens paralizem a causa d’elles.

En aquests 10 anys, la nostra avantatge ha estat el temps, el nostre inconvenient ha estat el temps.

El temps ens dona experiència. La nostra capacitat per dirigir és més gran.

El temps fatiga la gent; la seva disposició per ser dirigits, disminueix.

Però ells perdran la fe en nosaltres només si primer nosaltres la perdem en nosaltres mateixos.

Les enquestes són ara tan pertinents com les previsions del temps de fa un any ho són per saber quin temps farà demà.

Queden tres anys per les eleccions.

La primera norma en política: no hi ha normes. T’ho fas a la teva manera.

No hi ha cap norma que digui que els Conservadors han de tornar.

El conservador David Cameron? El meu consell: feu-li la guitza.

La seva política exterior: .consentir l’ antiamericanisme distanciant-se d’Amèrica. Consentir els euroescèptics a través de l’aïllament cap a Europa. Sacrificar la

influència britànica pels interessos de partit no és una política digne d'un Primer Ministre.

La seva política sobre immigració. Diu que ordenarà la immigració il.legal, però s'oposa al carnet d'identitat, una de les coses essencials per fer-ho.

La seva política energètica. L'energia nuclear "sols com a últim recurs". No és un concurs on pots triar entre diverses respostes, Cameron. Necessitem decidir ara, pel contrari, si d'aquí 10 anys importarem hidrocarburs cars i l'economia britànica sofreixi.

Ell (Cameron) vol retallar impostos i més despesa, amb els mateixos diners.

Vol una declaració de Drets pel Regne Unit redactat per un Comitè d'advocats. Heu intentat mai redactar res amb un comitè d'advocats?

I la seva política per la senyora gran aterroritzada per un jove delinqüent és que ella hauria de posar el braç a l'espatlla i donar-li després una bonic i gran abraçada. Construir per la gent necessitada? Mai han posat una primera pedra. Si no podem refregar-los per la cara això, en els propers anys no hauríem d'estar en el negoci de la política mai més.

Els Conservadors no han pensat profundament en aquestes coses. Ells pensen que tot és imatge. És cert que nosaltres hem canviat la nostra imatge. Hem creat una organització professional.

Però si jo m'hagués mantingut el 1997 amb les polítiques del 1987, hauria perdut. Període.

I ara és el mateix. Ja n'hi ha prou de parlar de la possibilitat que cap partit obtingui la majoria absoluta.

Les properes eleccions no es centraran en la imatge a no ser que nosaltres ho permetem.

Aniran sobre qui té la força, el criteri, el pes i les idees pel futur del Regne unit en un món incert.

I si mostrem confiança en nosaltres mateixos, el poble britànic sentirà aquesta confiança i ens faran confiança.

Una altra cosa que he après.

Sobre els personatges del Partit.

Us donaré dos exemples.

Dennis Skinner. Ens estarà mirant des del seu llit a l'hospital. Posa't bo ben aviat.

Mai ha estat d'acord amb les meves polítiques.

Mai ningú l'ha intentat fer callar perquè sabem quina és la diferència entre un Govern laborista i un de conservador.

Gent com Janet Anderson, George Howarth, Mike Hall.

Bons ministres, però vaig demanar que ho deixessin. Ho van fer. Sense una sola paraula de rancor.

Mai van oblidar els seus principis quan estaven al ministeri, ni els van revelar quan en van marxar.

Aquest és el partit que estic orgullós de liderar.

Des del dia en què vaig ser escollit fins el dia que marxi, ells intentaran sempre separar-nos.

“No és Laborista.” “És un conservador no declarat.”

Als vuitanta algunes de les coses que es van fer eren necessàries pel país. Aquesta és la veritat

Dir això no em converteix en Conservador.

Sóc progressista.

El creien vertader creu en la justícia social, en la solidaritat, en ajudar aquells que no es poden valer per ells mateixos.

Els saben que la cursa serà per als més ràpids i per als més forts.

Però també saben que aquests valors, dòcils i compassius com són, s'han d'aplicar en un món dur i intransigent i el què marca la diferència no és només la confiança, sinó la valentia pura per fer que arrelin.

Els diuen que odio el Partit, i les seves tradicions.

No és cert.

Estimo aquest Partit.

Només hi ha una tradició que odio: perdre.

Odio els vuitanta no sols per la nostra irrellevància política sinó per la nostra complaença de ser irrellevants.

I no vull guanyar per guanyar sinó per fer alguna cosa pels milions de persones aquí que depenen de la nostra victòria, i també a tot el món.

Cada dia aquest Govern ha estat en el poder, cada dia, a Àfrica, els nens han sobreviscut quan d'altra manera haguéssin mort perquè aquest país va liderar el moviment per cancel.lar el deute extern i lluitar contra la pobresa global.

Per això és important guanyar.

Així que continuem per guanyar.

Fem-ho amb optimisme.

Amb esperança als vostres cors.

La política no és una tasca rutinària.

És la gran aventura del progrés.

No vull ser recordat com el líder Laborista que va guanyar tres eleccions consecutives.

Vull ser el primer líder Laborista que va guanyar tres eleccions consecutives.

Així que: depèn de vosaltres.

Seguiu el meu consell. O no. Escolliu.

Feu el que feu, sempre estaré amb vosaltres. Amb el cap i el cor.

M' heu donat tot el que he aconseguit, i tot ho hem aconseguit, junts, pel país.

L'any que ve no estaré fent aquest discurs.

Però, en els propers anys, sigui on sigui, faci el que faci, estaré amb vosaltres.
Desitjant-vos el millor. Anhelant la vostra victòria.

Vosaltres sou el futur, ara. Doneu el millor de vosaltres mateixos.